

'Testament van een journalist' wuift op Theater aan Zee een vervlogen generatie journalisten uit

- 27/07/21 om 11:45
- Bijgewerkt op 28/07/21 om 12:21
- Bron : Knack Focus

Els Van Steenberghe

Els Van Steenberghe is theaterrecensent.

Theatermaker Chokri Ben Chikha interviewde, met dramaturge Sietske de Vries, journalist Hugo Camps en advocaat Walter Van Steenbrugge. Uit de gesprekken puurden ze een moppermonoloog voor Bert Luppès.

Action Zoo Humain

'Zestien minuten lang zat een politieagent in de luchthaven van Charleroi bovenop de Slovaak Jozef Chovanec. Chovanec stierf. Acht minuten zat de Amerikaanse politieagent Derek Chauvin bovenop George Floyd. Floyd stierf. Chauvin werd zwaar veroordeeld. Wat gebeurde er met de Belgische agent die bovenop Chovanec zat? Wát?' De woede druip

de woorden die Bert Luppès uitspuwt, zittend aan de mooi gedekte tafel die het hele decor bepaalt. Luppès speelt Hugo Camps die met een afscheidsfeestje geëerd en uitgewuifd wordt als laatste journalist van een vervlogen generatie. Het 'feestje' is tegelijk een manifest tegen de onrechtvaardigheden die onze samenleving tekenen. Luppès' woorden zijn neergepend door Hugo Camps zelf en Erik-Ward Geerlings.

Action Zoo Humain © Kurt Van der Elst

Camps is een journalist van letterlijk en figuurlijk groot postuur. Onder de koepel van verschillende grote tijdschriften en dagbladen - zoals *Het Belang van Limburg*, *NRC Handelsblad* en *Elsevier* - berichtte hij met zijn vlijmscherpe pen zowel over oorlogsgeweld als over sportprestaties. Jarenlang schrijft hij snoeiharde columns in onder meer *De Morgen*. Van de giftige column die hij op 3 april 2015, net na het overlijden van wijlen Vooruit-politicus Steve Stevaert, over Stevaert schreef, heeft hij nog altijd spijt. Maar Camps put ook veel (levens)vreugde uit het interviewen van vrouwen. Zowel 'de vrouwen van' als diva's.

Regisseur Chokri Ben Chikha grijpt Camps' testament aan om meer te doen dan alleen de te egocentrische en op *likes* mikkende journalisten te bekritisieren. Hij bekritiseert ook de podiumkunstensector zélf.

De interviewsessie met diva Brigitte Bardot moet legendarisch wild en wulps geweest zijn, als we de scène mogen geloven waarin Bert Luppès - bijgestaan door Maxime Waladi en Manou Selhorst die als kok en serveerster het 'feestje' van Camps in goede banen leiden - geil rollebolt over de scène. En ook razend stampij maken, hoort tot het scala aan emoties. Al heeft die razernij nauwelijks iets met Camps te maken, maar alles met Luppès.

Action Zoo Humain © Kurt Van der Elst

Regisseur Chokri Ben Chikha grijpt Camps' testament aan om meer te doen dan alleen de te egocentrische en op *likes* mikkende journalisten te bekritisieren. Hij bekritiseert ook de podiumkunstensector zélf. Luppès is een van de grote acteurs der Lage Landen. Hij wordt geflankeerd door twee jonge acteurs, een jonge vrouw en een jongeman met andere culturele roots. 'Het is geen toeval dat wéér de witte, succesvolle man de hoofdrol wegkaapt, Bert', bijt Waladi hem toe. En Selhorst start een flamencodansprotest nadat ze de steelse blikken en flemmerige aanrakingen van Camps/Luppès kotsbeu is. Camps op zijn beurt is de manier waarop Luppès hem afschildert trouwens ook beu, zo geeft hij in de opgenomen 'interventie' toe.

'We zijn niets, we waren niet en we zullen nooit iets zijn', was het mantra van Camps' vader die lang in armoede leefde. Camps' mantra schuurt eerder aan tegen het beroemde gedicht van John Care, *I am*.

Ben Chikha serveert stevig veel stof tot nadenken - over journalistiek, over de witte kunstensector - op een bedje van livemuziek die soms melancholisch, soms verleidelijk klinkt. Dankzij saxofonist en fluitist Luiz Marquez.

'We zijn niets, we waren niet en we zullen nooit iets zijn', was het mantra van Camps' vader die lang in armoede leefde. Camps' mantra schuurt eerder aan tegen het beroemde gedicht van John Care, *I am*, dat begint met de regels 'Ik ben. Maar wat ik ben, daar geeft niemand om en dat weet niemand'. Ben Chikha doet met *Testament van een journalist* een goede poging om dit te veranderen en Camps ten voeten uit te portretteren. Al zit het feestdisgedoe hem meer in de weg dan dat het deze voorstelling extra cachet geeft. Het sterke spel, de mooie muziek en de tekst met tentakels zijn ruimschoots voldoende om te bekijken.

Lees ook: [Chokri Ben Chikha en Hugo Camps straks op Theater Aan Zee: 'Waar is de passie heen?'](#)